

VE STÍNU SLUNCE

JAKUB MAŘÍK

**KNIHY JAKUBA MAŘÍKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

UTSS Salamis

Ve stínu slunce

Připravujeme

V ledovém sevření

V Krvavém pásu

V mrtvé zóně

V jámě lvové

VE STÍNU SLUNCE

JAKUB MAŘÍK

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Mařík, 2020

Cover Illustration © Tomáš Flak, 2020

Cover Art © Lukáš Tuma, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-174-8 (pdf)

„Tři minuty do skoku.“

Neutrální počítačový hlas ani nestačil dokončit upozornění, a výbuch na vnějším plášti UTSS *Salamis* všechny na můstku důrazně upozornil, že skok je více vytoužené přání než jistota. Experimentální ochranný štít dokázal zastavit většinu torpéd, ale střely z děl jím procházely s nepříjemnou pravidelností. Na neustále aktualizovaném diagramu škod naskočila dvě nová hlášení o protržení trupu.

Velitel Marhoul odtrhl pohled od časoměry a podíval se na půlkruh obrazovek před kapitánským křeslem, které ukazovaly okolí UTSS *Salamis*. Čtveřice větších panoramatických – dvě umístěné přímo nad sebou, zbylé dvě po stranách – přenášely záběry z hlavních kamer na přídi, zádi a bocích křižníku. Na dalších dvou řadách po osmi menších obrazovkách se podle kapitánčina přání střídaly záběry z některé z více než padesáti dalších kamer, jež v pravidelných rozestupech pokrývaly vnější trup *Salamis*, nebo záběry přenášené ze stíhačů a bombardérů, nyní bezpečně ukrytých v hangáru. Můstek se nacházel hluboko v trupu *Salamis*, obrazovky však měly kapitánu Reně Kallirisové zprostředkovat stejný pohled, jaký by měla na můstku starého námořního křižníku.

Napravo od *Salamis* se za třpytivou oponou ostřelovaného energetického štítu vznášela UTSS *Mungo Park*. Trup malé průzkumné lodě se otrásal skrytými explozemi, z rozervané zádě z ní jako bílá krev unikala zmrzlá atmosféra. Z přídě, kam Korzáři přimontovali pár torpédometů, zůstala jen neforemná masa pokroucené titanové slitiny.

Před necelým měsícem byl *Mungo Park* výzkumnou lodí pátrající po nových přírodních zdrojích. Pak ji stejně jako desítky lodí před ní obsadili Korzáři, posádku odvěkli neznámo kam a mírové plavidlo přestavěli na útočnou loď. *Mungo Park* měl přepadat lehce ozbrojené dopravní lodě a vědecká plavidla, na to mu jeho výzbroj bohatě stačila, ale proti lehkému křižníku UTSS *Salamis* z nové třídy *Victory* neměl šanci.

Marhoul odtrhl zrak od panoramatických obrazovek a sklouzl pohledem k menšímu displeji na konzoli. Na taktické mapě se mezi rudou ikonou *Mungo Parku* a modrou ikonou *Salamis* pohybovaly tři modré tečky označené *comoda 1 až 3* – výsadkové čluny plné mariňáků, kteří se měli nalodit na zneškodněné korzářské plavidlo. *Comoda* už se přichytila k trupu nepřátelské lodi a mariňáci se chystali prořezat skrz, když Korzárům nečekaně dorazily posily.

UTSS *Tiamat*, těžký bitevní křižník třídy *Dragon* a největší plavidlo, jaké kdy Korzáři obsadili.

Bitevníky z *Tiamat* se na transportéry a jejich doprovodnou letku vrhly jako vosí roj. Doprovodná letka *diamondbacků* dokázala nepřátelské stíhače zadržet na dost dlouho, aby se výsadkové čluny mohly oddělit od *Mungo Parku* a zamířit zpátky k *Salamis*, jenže *diamondbacky* už se kvůli blížícímu se skoku musely vrátit do hangáru a pomalejší *comoda* se stále nacházela za hranicí ochranného štítu.

„Dvě minuty do skoku.“

Unikající *comoda* pronásledovaly tři *diamondbacky*, stejné modely vesmírných bitevníků, které ještě před pár sekundami mariňáky bránily. Válka s Korzáry měla brzy vstoupit do druhé dekády a flotila s výjimkou EMP torpéd za celou dobu nespátřila jediný kousek původní korzárské technologie. Vše, co proti lidem kdy použili, pocházelo z lidských lodí.

Marhoul zaťal prsty do opěrky svého sedadla, když se vedoucí stíhač dostal na dostřel a zasáhl kabinu *comoda 2*. Transportér sebou škulbl do strany a na záběrech venkovních kamer se teď k *Salamis* přibližoval téměř bokem. Protiletcké baterie se ihned zaměřily na útočící *diamondback*, Korzár stroj zvedl a v doprovodu stopovek proletěl nad *Salamis*.

„Velitel *comodu 2*, hlášení,“ vyštěkl Marhoul na kanálu výsadkových člunů.

Na odpověď si musel několik sekund počkat, a nebyl to hlas, který chtěl slyšet. „Veliteli, tady Lescaut. Argento je mrtvý, přebírám řízení.“

Poručík Lescaut byl velitelem druhého družstva a na rozdíl do svého pilota podporučíka Argenta na akademii absolvoval jen základní kurz létání. Magnetické přichycení k trupu ostřelované lodi pro něj možná bude příliš velké sousto.

„*Comodo 3* pro *comodo 2*,“ ozval se na kanálu podporučík Dempsey, pilot třetího družstva. „Posaďte to před vzletovou dráhu, poručíku, budete tam mít víc místa. Já se přichyťm až za věžemi.“

„Potvrzuji, podporučíku.“

Comodo 3 se oddělilo od formace a letělo na vzdálenější volnou plochu na trupu na přídí *Salamis*. Poškozené *comodo 2* srovnalo let a zamířilo ke krytu hangáru.

Marhoul znovu zkontroloval taktickou mapu. *Comodo 1* právě úspěšně proletělo štítem a přichytávalo se k trupu. Když se však podíval na zbývající výsadkové čluny a blížící se dvojici *diamondbacků*, bylo víc než jasné, že mariňáci to nestihnou.

„Velitel *comodu 2 a 3*. Korzáři jsou u vás do patnácti sekund.“

„Potvrzují. Vypouštím světlice,“ odpověděl klidně Dempsey. Ze zásobníků na zádi *comoda 2* vyletělo několik jasných bodů. Část světlic zuřivě blikala jasným bílým světlem, které mělo oslepit piloty a nalákat rakety, zatímco zbytek vytvořil mračno hustého kouře.

Comodo 3 jen pokračovalo v letu k *Salamis*. „Poručíku, musíte vypustit světlice! Ovládání –“

„Jsme na suchu! Argento všechny použil už u *Parku*!“ Do hlasu poručíka Lescauta se vkrádalo zoufalství. Dvakrát se trhaně nadechl, než na kanálu družstva rozkázal: „Petrescu, Kaleve, otevřete boční dveře! Krycí palba!“

Marhoul bezmocně sledoval, jak se na obrazovce na boku *comoda 3* odsouvají dveře, ze kterých se vyklonily malé postavy v bojových oblecích. Mariňáci na přibližující se *diamondback* zahájili palbu z útočných pušek. Marhoul by mohl přísahat, že na trupu korzářského bitevníku zahlédl několik jisker zásahů, ale pak nepřátelský pilot snadno srovnal let s *comodem* a pokropil výsadkový člun od nákladového prostoru až po kabinu.

Několik výkřiků, a pak nic. Na obrazovce na okraji velitelské konzole, kde jednadvacet řádků zobrazovalo životní funkce mariňáků v *comodech*, se pět ukazatelů srovnalo s nepřerušovanými linkami u jména S. ARGENTO. Oblek desátníka Baracchiho stále vysílal údaje o srdečním tepu, ale hroty EKG se po krátkém divokém zvednutí rychle zmenšovaly.

„Minuta do skoku,“ oznámil počítač a chladně tak Marhoulovi připomněl, že i kdyby to Baracchi přežil, na jeho vyzvednutí už nezbývá čas.

Druhý Korzár zahájil palbu na *comodo 2*. Nepřátelský pilot proudy stopovek pročísl rozšiřující se kouřové mračno. Podporučík Dempsey vztekle zaklel, ale jeho *comodo* proletělo mezerou ve štítu a úspěšně dosedlo na trup. Nepřátelské *diamondbacky* se rychle stáhly před protiletdeckými bateriemi.

„Třicet sekund do skoku.“

Na *Tiamat* si museli uvědomit, že už příliš času nezbývá, skokové motory teď na jejich senzorech určitě svítily jako malá supernova. Vypálili ze všech bočních torpédometů najednou, raději riskovali strukturální poškození lodi, než by je nechali uniknout. Korzáři se v tomhle ohledu chovali jako víry, snažili se rozšiřovat své řady za každou cenu bez ohledu na to, jak poškodí současná plavidla. Jedna z mnoha věcí, co na nich Marhoul nedokázal pochopit.

„Deset sekund do skoku,“ ozval se mechanický hlas, na časomíře se zastavila další nula a většina číslic se měnila tak rychle, že nestály za pozornější sledování. Lodí se začaly šířit sílící vibrace. Předskoková příprava se blížila do poslední fáze.

„Pět, čtyři, tři –“

„Vypustit návnady... TEĎ!“ překřičela kapitán Kallirisová odpočet.

Na většině obrazovek se objevily stříbrné koule skokových návnad odpálených z torpédometů po celé délce lodi. Až *Salamis* skočí, svezou se na uvolněné energii a náhodně provedou totéž v okruhu dvou světelných let, čímž senzory *Tiamat* zahltí. Korzáři si budou muset vybrat jeden z jedenácti cílů, dost slušná šance, že *Salamis* minou a skončí někde v mezihvězdné prázdnotě.

Snad budou mít ště–

Skok.

Svět se zastavil.

Záplava torpéd spojená s *Tiamat* kouřovou stopou se zarazila v půli cesty. Trosky z poškozených a zničených stíhačů a bombardérů ztuhly na svých místech, *comodo 2* se zastavilo v bludném tanci. Můstek *Salamis* se proměnil v panoptikum voskových soch.

Pak všechno zrudlo.

Řada obrazovek před kapitánem Kallirisovou zobrazovala jen oslnivou červeň rudého obra a vzdálené hvězdy v načervenalém oparu rozptýlené sluneční hmoty. Energetický štít, který v průběhu bitvy s *Tiamat* prozrazovalo jen jiskření v místech, kde ho zasáhla torpéda, obalil *Salamis* jako tenká oranžová krajka a chránil ji před radiací a žářem prastaré hvězdy.

„Hlášení!“ vyštěkla Kallirisová.

„Nacházíme se v hloubce tří kilometrů ve svrchní koróně Gammy Crucis,“ odpověděl okamžitě navigátor Vincent Beaufoy. „Skok proběhl na výbornou.“

„Skvěle, Vincente. Jak si vedou štíty?“

„Drží,“ ozval se zbrojmistr Ernö Darvas, v jeho hlase zaznívala neskryvaná úleva. „Venkovní teplota je tři tisíce sto čtyřicet sedm stupňů Celsia, zatížení osmdesát tři procent, výkon stabilní.“

Marhoulovi neušlo, že snědý Maďar je až neskutečně bledý, ale nemohl se mu divit. Energetické štíty byly poslední novinkou vesmírného válečnictví, kromě šesti zatím postavených plavidel třídy *Victory* je měla jen nedávno přestavěná UTSS *Tianlong*, a do hvězdné koróny s nimi zatím nikdo naostro neskočil. Nic na tom neměnilo, že rudý obr Gamma Crucis patřil k chladnějším

hvězdám, plavidlo bez štítů by se v koróně vypařilo rychleji než kostka ledu v kovářské výhni.

„Skvěle.“ Kapitán Kallirisová se opřela ve svém křesle, pár sekund jen zhluboka dýchala, pohledem tékala po záběrech rudého pekla obklopujícího loď, pak poklepaním na opěrku sedadla aktivovala spojení se strojovnou. „Roberte, jak jsme na tom se skokovými motory? Zvládnou další skok...? Ne, celkové hlášení budu chtít později, teď mě zajímají jen ty motory... Dobře, za čtyři minuty spusťte další skokovou sekvenci, nouzové koordináty Delta-2, a čekejte na potvrzení.“

Čtyři minuty plus standardní skoková procedura, to dávalo dohromady necelých deset minut. Nový odpočet na časomíře, který kapitán nastavila, mu to potvrdil. Pokud se do té doby *Tiamat* neukáže, můžou se pustit do kontroly škod a do nejn nutnějších oprav.

Sice tu existovala malá šance, že *Tiamat* skočí příliš blízko jejich pozice a Gamma Crucis ji spolkně jako malinu, ale příliš na to nesázel. Korzáři se jako šílenci chovali dost často, na úplné šílence však měli příliš mnoho úspěchů.

Zatímco kapitán pokračovala v předběžné kontrole lodních systémů, spojil se Marhoul se svými *comody*.

„Velitel *comodům*. Zvládnete se za deset minut dostat do hangáru?“

„*Comodo 1* – bez problémů, pane, máme jen pár škrábanců,“ ohlásil se podporučík Vikander.

Druhý výsadkový člun se Marhoulvi ozval o poznání později, což samo o sobě nevěstilo nic dobrého. „*Comodo 3* – u nás je to trochu horší, pane, dostali jsme pár zásahů do motorů i přepravního prostoru a ztrácíme palivo z pravé nádrže, ale zvládneme to na rezervu.“

Když zaslechl slova zásah a přepravní prostor v jedné větě, Marhoul automaticky sklouzl pohledem k údajům posádky. Ne, v pořádku, všechny křivky byly jen mírně zvýšené, ale to se dalo čekat. Mariňáci byli napnutí jako struny. Měli být prvními lidmi, kteří se nalodí na Korzáry obsazenou loď, ale na prahu jejich cíle je napadli, donutili ustoupit, sedm z nich zabili a zbytek si ani nemohl vystřelit.

„Dempsey, jste si jistý? Musíte to zvládnout pod štítem, jinak je z vás škvarek.“

„Nemyslím si, že bychom měli na výběr, pane. Zatím jen ztrácím palivo, ale v krytu motoru máme víc děr než v ementalu, je jen otázkou času, kdy odejde něco *opravdu* důležitého.“

„No dobře, počkejte, až odletí ostatní, a můžete to zkusit, ale stačí jediný náznak problému, a okamžitě se připlácnete zpátky k trupu.“

„Rozumím, pane.“

Comodo 1 se odlepilo od trupu a bez problémů dolétlo do hangárů. Pak se na cestu domů vydalo i *comodo 3*.

Když se transportér šinul kolem venkovních kamer, mohl si Marhoul podrobně prohlédnout jeho poškození. Musely ho napadnout nejméně tři stíhače, jasně viděl tři různé linie vstřelů. Dvě se soustředily na motory, jedna lízla vršek přepravního prostoru. Naštěstí šly všechny střely dost vysoko a každý z mariňáků měl nasazenou helmu, která ho ochránila před ztrátou tlaku v kabině. Z pravé nádrže unikalo palivo a táhlo se za *comodem* jako černá stuha. Dempsey odváděl zatraceně dobrou práci, transportér sebou škulal jako postřelené zvíře, ale on ho dokázal ukočírovat. Dvakrát sice křísł o povrch *Salamis*, ale to bylo pořád lepší než se dotknout štítu. Energetické pole by poškodilo vše, co projde skrz, a na druhé straně by se nekrytá část *comoda*

okamžitě roztavila ve slunečním žáru. Nakonec bezpečně vplul do hangáru, který se za ním ihned uzavřel.

Podíval se na časomíru a překvapeně zjistil, že při sledování *comoda* přeslechl několik výstrah, protože do skoku už zbývaly jenom čtyři minuty. Kapitán Kallirisová zatím prošla všechna předběžná hlášení a teď stála před svým křeslem, opírala se o konzoli a upírala zrak k obrazovkám. Jestli *Tiamat* ve skokové ruletě vyhraje, objeví se tu každou chvíli.

Obavy z přiletu těžkého bitevního křížníku téměř přehlušily ty z blížícího se skoku. Radiace vycházející z rudého obra a koróna kontaminovaná bariem by měly rušit senzory *Tiamat* a zamaskovat přítomnost *Salamis*, na druhou stranu ukrývání se ve sluneční koróně omezovalo jejich bojovou výkonnost. Zatížené štítily by další přímý útok nemusely zvládnout a čtyři minuty strávené v koróně, kdy vás ostřeluje mnohem silnější nepřítel, by se jim mohly stát osudnými.

Časomíra odpočítala další minutu a pohledy všech na můstku sklouzly k obrazovkám před kapitánem.

Dvě minuty.

Jedna minuta.

Marhoul nedokázal říct, co je rychlejší, jestli na časomíře ubíhající čísla, nebo zběsile bušící srdce v jeho hrudi, když si kapitán Kallirisová znovu sedla na místo a zavolala do strojovny. „Zastavte skok, Roberte, zůstáváme.“

Marhoul si nenápadně oddechl, a nebyl jediný. Liška setřásla honící psy, nadešel čas olízat si rány.

„Vincente, zaveďte nás hlouběji do koróny. Na osm kilometrů. Nejdřív ale vyšlete sondu, ať nás ohlídá, za chvíli budeme slepí jako krtci.“ Kapitán Kallirisová přidržela tlačítko interkomu, aby ji slyšeli i ve strojovně. „Zdá se, že se nám podařilo Korzáry

setřást. Zkontrolujte škody, do hodiny chci mít co nejpřesnější hlášení o stavu lodi i posádky. Domů to máme daleko, dámy a pánové, a já chci mít jistotu, že tam v pořádku doletíme.“

„Mám odeslat hlášení na velitelství flotily?“ zeptala se komunikační důstojnice Tarja Korpiová.

„Prozatím ne. Pokud by si *Tiamat* vybrala návnadu poblíž naší pozice, mohla by nás zaměřit. Žádné hlášení, dokud neprověříme stav lodi. To by stejně byla ta první věc, na kterou by se nás v admiraltě ptali.“

Zatímco Beaufoy zahájil sestup hlouběji do útrob rudého obra, kapitán vstala ze svého křesla a přistoupila k Marhoulovi stanovišti. Pohledem přelétla záznamy mariňáků, při pohledu na prázdný monitor, který před skokem kontroloval posádku *comoda 2*, si tiše povzdechla a pak Marhoulovi poklepala na rameno.

„Jane, pojdte se mnou.“ Kapitán se ještě jednou podívala na záběry slunečního inferna a štítem obalenou sondu, která si sluneční hmotou razila cestu do volného prostoru, a pak se obrátila ke zbrojmistrovi. „Můstek je váš, Ernö.“

V hangáru to bzučelo jako ve včelím úle, do kterého pronikly vosy. Mechanici se navzájem překřikovali a přebíhali mezi šesti bitevníky SF-12 *Diamondback*, které se právě vrátily z bitvy. Centimetr po centimetru kontrolovali jejich povrch, hledali vstřely, a když na nějaký narazili, hned z bitevníku sejmuli plášť a vrhli se na jeho útroby. Před pár minutami řady kontrolovaných strojů rozšířil transportér *comodo 1*, který z přistávací dráhy přivezl mezípalubní nákladní výtah.

Mechanici, piloti a pomocný personál se hemžili po celé ploše hangáru, ale nezvykle malému muži v bojovém obleku, který jako tygr v kleci přecházel před osobním výtahem k pohotovostnímu doku, se vyhýbali jako čert kříži.

Major Thakur Gelu se svými 163 centimetry jen o fous splňoval výškový požadavek na přijetí ke Gurkhům, ale jeho výcvikový důstojník o něm jednou prohlásil, že do toho podělaného skrčka museli nacpat dva dvoumetrové chlapy, protože jinak se jeho výsledky vysvětlit nedají. Ze svých mariňáků převyšoval jen podporučíka Sanchezovou, i když ta by ho klidně mohla překonat vhodně zvoleným účesem a trochu silnějšími podrážkami. Z jeho výšky si však nikdo utahovat nedovolil. Ve výcviku to před jedenácti lety pár lidí zkusilo, a jméno Thakur Gelu se mezi

tanními doktory stalo prakticky lékařskou diagnózou zahrnující podlitiny, naštěpnutá žebra a značnou chudozubost.

Neaktivní magnetické podrážky duněly po podlaze a zastavovaly se jen ve chvíli, kdy míjel dveře výtahu a díval se na jeho kontrolku. Ruce měl Gelu zaháknuté za opaskem a prsty vyklepával nervózní melodii – pravou na polymerové rukojeti upraveného kukri, levou na automatické zkrácené brokovnici AC-600 *Thunderstruck*.

„Hej, Forbesi!“ Gelu si odchytil kolem probíhajícího mechanika a ukázal na dveře výtahu. „Co vám tak dlouho trvá? Mí chlapi už tam jsou zavření dobrých pět minut!“

Mluvil o posádce těžce poškozeného *comoda 3*.

Zatímco šťastnější transportér sjel výtahem do hangáru rovnou, trojku odtáhli do jednoho ze dvou pohotovostních doků vedle přistávací paluby. Šlo o standardní proceduru v případech, kdy hrozila exploze navráťivšího se poškozeného plavidla. Dok měl zesílené stěny a případný výbuch by tam napáchal výrazně menší škody než uvnitř hangáru, o ztrátách mezi technickým personálem ani nemluvě.

„Standardní procedura, pane,“ vyhrkl Forbes a snažil se nezírat na dlouhý zahnutý nůž na Geluově stehně. „Tlakujeme dok, aby posádka –“

„A to jako proč?“ přerušil ho Gelu. „Moji chlapi mají bojové obleky, mohli si vystoupit rovnou.“

„Jde o stan... standardní bezpečnostní opatření pro případ, že by posádka měla poškozené skafandry.“

„Poškozené skafandry? Do hajzlu, vždyť ten *comodo* je jako cedník! Kdyby měli poškozený skafandr, bylo by dávno po nich!“

„Ale standard–“

Kontrolka výtahu zezelenala dřív, než mohl Gelu mechanika důkladně seznámit se svým osobním názorem na jeho standardy. Major o mechanika okamžitě ztratil zájem. Forbes se s radostí vzdal funkce Geluova soukromého hromosvodu a rychle se ztratil v davu.

„Myslel jsem si, že lidé zrození ve stínu majestátních Himalájí jsou vyhlášení klidem a vyrovnaností, *mon camarade*,“ ozvalo se za jeho zády.

„A Francouzi jsou arogantní manekýni, před kterými není v bezpečí ani oslizlej šnek,“ zavrčel Gelu, ani se neotočil. „Co chceš, Aicarde?“

„Jen mě zajímalo, jak na tom jste.“

Zelená kontrolka začala blikat. Servisní dok byl natlakovaný a posádka se právě přesouvala do výtahu.

Gelu se otočil a podíval na velitele letky *Salamis*. Major Claude „Chevalier“ Aicard byl o dobrou hlavu vyšší, opálený a na bradě si pěstoval mušketýrskou bradku. Jeho povahu by Gelu shrnul slovy sebestředný, arogantní a neskutečně vlezlý. Navíc trpěl utkvělou představou o své neodolatelnosti a vytrvale s ní seznamoval všechny ženy na palubě. Gelu sice musel uznat, že se mu občas zadařilo, ale dle jeho osobního názoru mu žárlivé milenky udělají do měsíce takové dusno, že raději potáhne o loď dál.

To vše ale zastiňoval fakt, že Claude Aicard byl pilot. Jediní piloti, které Gelu uznával, byli ti v bojovém obleku mariňáků.

„Jak na tom jsme? Přišel jsem tam venku o sedm chlapů, tak si schválně tipni, jak na tom jsme.“

„*Oui*, dneska to venku bylo pořádné svinstvo,“ pokýval Aicard vážně hlavou. Arogantní úšklebek zmizel jako mávnutím kouzelného proutku. „Ten *merdeux* šel rovnou po kokpitu. Motory ho

vůbec nezajímaly, chtěl dostat pilota. A když se mu to povedlo, tak ten další šel po nákladovém prostoru. To prostě není správné.“

„Viděl jsi to?“

„No, už jsme byli v hangáru.“

„Skvělý, takže jim to oběma prošlo.“ Gelu si naštvane odpovídl. Jedna z mechaniček se na něj nesouhlasně podívala, ale stačil krátký pohled černých očí a rychle se vrátila k odhalenému motoru. „Dostali jste aspoň někoho?“

„Hej!“ ohradil se Aicard. „Bylo nás tam venku jenom šest. Šest! A Korzáři na nás poslali dvanáct stíhačů a tři bombardéry! A stejně jsme dostali tři *diamondbacky* a jednoho *ghariala*.“

„Jasný. Jak je to úsloví o sedavém štěstí a volech?“

Aicard se naježil a chystal se Gelua poslat někam, ale nakonec se včas uklidnil. „Hele, já vím, o co ti jde. Ty si prostě potřebuješ zchladit žáhu a tenhle nebohý *chevalier* ti bláhově přišel do rány.“

„Díky za psychologickou analýzu. Nepotřebuješ si náhodou přešetřit knipl nebo tak něco?“

Dveře výtahu se otevřely a do hangáru se vyvalilo šest zamračených mariňáků. Aicard spolkl sžíravou poznámku a prozíravě ustoupil o pár kroků zpátky. Dobírat si jednoho mariňáka bylo riskantní, ale navázat se do celého družstva chvíli potom, co museli na bojišti nechat sedm kamarádů, to by mohl rovnou žonglovat s granáty.

„Všichni v pořádku?“ chtěl vědět Gelu a těkal pohledem mezi mariňáky. „*Comodo* vypadalo dost špatně.“

„Nikdo nemá ani škrábnutí,“ hlásil velitel družstva poručík Klein. „*My* jsme měli štěstí.“

„Pořádný štěstí,“ poznamenal rotmistr Coldwell a poklepal prstem na pravé rameno. Digitální kamufláž tu poblikávala mezi

šedou a tmavě modrou. Střela z *diamondbacku* proletěla tak nízko nad povrchem zbroje, že poškodila optickou vrstvu. „O centák níž, a přišel jsem o ruku.“

„Stejně s ní střílíš na hovno, s levou by ti to možná šlo líp,“ ozval se za ním Spinelli a vysloužil si za to ránu loktem, i když v bojových oblecích to bylo jen symbolické gesto. Tlumičí vrstva pod kevlarlem by neutralizovala i ránu kladivem.

„Když máte energii na blbý kecy, musíte být vážně v pořádku.“ Gelu založil ruce na hrudi a přelétl je zamračeným pohledem. „Běžte se převléknout a zkuste si na chvíli zdřímnout. Až technici skončí s prohlídkou škod, bude zapotřebí každá ruka. Rozchod.“

Houf mariňáků zamířil ven z hangáru, mechanici se před nimi rozestupovali jako rybí hejno před žraloky. Když ho mýjela podporučík Sanchezová, Gelu ji chytil za rameno.

„Je mi líto, Angie, ale tebe se to netýká. Hlas se na ošetřovně, máme spoustu raněných a doktor Jensen nestíhá. Navíc když jsme přišli o Lescauta...“

Poručík Etienne Lescaut, který zahynul na palubě *comoda 2*, sice začínal u mariňáků jako zdravotník, ale nakonec si rozšířil vzdělání a stal se plnohodnotným doktorem. Když admirálita odsouhlasila novou třídu *Victory*, součástí výsadkových týmů se stali i doktoři, kteří si část praxe odsloužili v poli. Od lodí třídy *Victory* se mimo jiné očekávalo, že se jim konečně podaří obsadit plavidlo Korzárů, a lidé jako Lescaut měli už během obsazování zajistit maximum informací.

A protože byrokracie je nejzákeřnější silou ve vesmíru, nějaký úředníček v teplé kanceláři na Zemi usoudil, že když bude na palubě *Salamis* Lescaut, může ho považovat i za součást standardního lékařského týmu. Velitel Marhoul musel zatahat za

pěkných pár nitek, aby získal alespoň podporučíka Sanchezovou, která byla v záznamech pořád vedená jako zdravotnice, ale stejně jako Lescaut mířila výš a k doktorskému titulu jí zbývalo jen pár závěrečných kurzů. Na papíře ta úspora musela vypadat krásně, ale v praxi teď celá loď závisela jenom na doktoru Jensenovi, jeho sestřách a zdravotnici od mariňáků.

„Počítala jsem s tím, pane,“ usmála se unaveně Sanchezová. „Stejně jsem teď dvacet minut jenom seděla na zadku, a tak budu alespoň trochu užitečná.“

„A nepotřebuješ doprovod, *belle*?“

Když se ostatní mariňáci ztratili z dohledu, Aicard hladce vklouzl zpátky do vyjetých kolejí a zaměřil se na jednu z mnoha pevností, které na *Salamis* jeho šarmu odolávaly. Sanchezová jen znechuceně obrátila oči v sloup.

„Majore, nemohla bych si půjčit vaše kukri na jednu rychlou sterilizaci?“

„Zamítá se, podporučíku, tahle zbraň má svou čest.“

Aicard teatrálně zavrtil hlavou a vrhl na ni ztrápený pohled. „Jak vřelé nitro se asi skrývá pod touto ledovou skořepinou?“ povzdechl si nahlas. „Snad se nám ji někdy podaří prolomit, *mon chérie*.“

S tím se Aicard otočil a ztratil se mezi pobíhajícími mechaniky a dalšími piloty.

„Kretén,“ ulevila si polohlasně Sanchezová.

„Nikdy mě nepřestane udivovat, jak rychle a bezchybně dokážeš určit diagnózu, Angie.“ Gelu ji poplácal po rameni a nasměroval ven z hangáru.

„Posaďte se, Jane,“ vyzvala ho Kallirisová, když se za nimi zavřely dveře kapitánské kajuty.

Jane...

Kallirisová své nejbližší podřízené oslovovala křestními jmény, už když se poprvé potkali na UTSS *Fafnir*. Rena „Kosatka“ Kallirisová, která tehdy velela mariňákům, zásadně nepoužívala příjmení a k přezdívkám se uvolila jen tehdy, když se jí dostalo podrobného vysvětlení, jak k nim dotyčný přišel. Někteří mariňáci proto raději snášeli jména, jimiž na ně naposledy volali rodiče, než by se velitelce svěřovali s často pikantními historkami, ze kterých jejich přezdívky vzešly.

„A jak jste přišla ke Kosatce, madam?“ zeptal se někdo za Marhoulovými zády.

„Protože si ke svачině dávám nejraději tuleně,“ vycenila Kallirisová zuby ve výhružném úsměvu a pobaveně si prohlížela nervózní nováčky. Moc dobře věděla, že polovina z nich přišla v rámci výměnného kurzu z Navy SEAL.

O dva roky později Kallirisovou povýšili na taktického důstojníka a Marhoul po ní převzal mariňáky. Za pár měsíců se pak jejich cesty rozešly úplně, když ho přeřadili na stanici UTSS *Rotterdam* v pohraničí. V té době došlo k prvním potvrzeným útokům

Korzárů a admirálita potřebovala zvýšit obranyschopnost pohraničních stanic. Další čtyři roky skákal z jedné stanice na druhou, cvičil tamní ostrahu a připravoval bezpečnostní protokoly, než si ho Kallirisová osobně vybrala jako taktického důstojníka na zbrusu novou *Salamis*.

Marhoul se usadil u pochromovaného stolku, standardního vybavení všech kajut na lodi. Kapitánská kajuta se od ostatních lišila vlastně jen o pár metrů čtverečních, které si u Kallirisové nárokovaly knihovna a vysoká dřevěná komoda s bohatě vyřezávanými dvířky.

Kallirisová dvířka otevřela, vytáhla dvojici malých skleniček s rytinou kosatky, dárek k povýšení na kapitána *Salamis*, a položila je před Marhoulu na stůl. Když odzátkovala karafu, vzduch v kabině naplnila výrazná vůně raki.

„Bitevní sklenky?“ zeptal se Marhoul, když mu do skleničky sotva větší než palec nalila pár kapek pálenky.

„Přesně tak, Jane,“ přikývla Kallirisová. „Něco mi říká, že na ty oslavné čas ještě nepřišel.“

Přisedla ke stolu, párkrát zatočila skromným obsahem sklenky a pak ji pozvedla k obrazu na stěně kajuty. „Na padlé přátele!“

„Na padlé přátele,“ přidal se Marhoul. I on vzdal obrazu hold.

Šlo o zmenšenou (původní plátno by se do kapitánské kajuty ani nevešlo) repliku *Námořní bitvy u Salaminů* od Wilhelma von Kaulbacha. Na jedné straně tu stáli Athéňané, vítězové kochající se pohledem na zdecimovaného nepřítele, a na druhé Peršané, kteří se topili ve vlnách nebo plazili u Xerxova trůnu, zatímco v pozadí hořely zbytky dobovatelské flotily. A samozřejmě tu nechybělo ani několik kyprých ženských postav, bez kterých se v Kaulbachově době žádný větší historický obraz neobešel.

Měl i kapitán *Tiamat* ve své kajutě podobné dílo? Dračí bohyni, co drtí starověké plachetnice? Co na to asi řekli Korzáři, když obsadili loď?

Kallirisová vypila raki, na vteřinku se slastně usmála a pak se na Marhoula vážně podívala. „Asi nemusím říkat, proč jsme tady.“

„*Tiamat*,“ vyslovil Marhoul jméno, které se na *Salamis* v příštích dnech stane tématem číslo jedna.

Kallirisová přikývla. „Ano, *Tiamat*. Oba jsme sloužili na *Fafnirovi*, takže třídu *Dragon* dobře známe. Chtěla bych znát váš názor.“

„Můj názor?“ Marhoul zamyšleně posouval prázdnou sklenku po vyleštěném stolku. „Myslím, že jsme měli pořádné štěstí. *Tiamat* má víc torpédometů, dělových věží i stíhačů. Kdyby se Korzáři tak dlouho nesoustředili na naše skokové motory, dostali by nás.“

Přepady Korzárů vždy probíhaly podle stejného vzorce. Nepřátelské plavidlo zaútočilo ze zálohy a odpálilo pulsní torpéda na strojovnu, aby napadené lodi výbojem EMP spálilo skokové motory. Potom se útočníci soustředili na zbraňové systémy a podpurná plavidla, ale co se dělo dál, to nevěděl nikdo. Lodě, které se nepodařilo v téhle fázi zachránit, se znovu objevily až jako součást flotily Korzárů.

Třída *Victory* však měla několik možností, jak se proti pulsním torpédům bránit. V první řadě to byl ochranný štít, existovala vysoká pravděpodobnost, že pole nabitých částic odpálí pronikající EMP torpédo dřív, než dosáhne trupu, a pohltí většinu uvolněné elektromagnetické radiace. Samotný trup měl zesílené dvouvrstvé pancéřování a skokové motory chránil sekundární olověný plášť kolem strojovny.

Než si Korzáři uvědomili, že pulsní torpéda nic nezmůžou, získala *Salamis* dostatek vzácného času, aby dokončila skokovou sekvenci. Když *Tiamat* přešla na standardní výbušná torpéda a dělové věže, bylo už naštěstí příliš pozdě. Bohužel *Tiamat* i tak ušetřila *Salamis* pořádný výprask.

Marhoul sice hlášení techniků sledoval jen koutkem oka, jeho v tu chvíli zajímala pouze *comoda* proplétající se krupobitím střel stíhačů z *Tiamat*, ale i tak mu neuniklo, kolik si toho *Salamis* v posledních minutách před skokem vytrpěla.

Proražení trupu na pravoboku i levoboku poblíž skokových motorů, jak se Korzáři pokoušeli pro pulsní torpéda připravit cestu přes pancéřování.

Méně důležité a tím pádem i méně odstíněné systémy spálené EMP.

Rozsáhlý požár na pravoboku.

Když šlápneš na minu, může být pořádné štěstí i utržená noha.

„Pravda, měli jsme štěstí,“ přitakala Kallirisová. „Pravděpodobně jsme byli první *Victory*, na kterou Korzáři narazili. Příště už si ale jen se štěstím nevystačíme, zvláště teď, když mají *Tiamat*. Přestavěná obchodní loď je jedna věc, ale těžký bitevní křižník? S tím si můžou troufnout skoro na cokoliv.“

Marhoul její obavy chápal. Třída *Dragon* by si dokázala poradit i s celým konvojem včetně ozbrojeného doprovodu. „Jen by mě zajímalo, jak ji dostali. Nechtěli celou třídu stáhnout kvůli modernizaci?“

„Tři slova, Jane,“ řekla Kallirisová a zvedla tři obviňující prsty. „Arabská konfederace a transolarit.“

To stačilo.

Arabská konfederace, volné sdružení islámských států, které celé století kontrolovaly trh s ropou. Když zásoby černého zlata

začaly vysychat a svět se pomalu přeorientoval na nové zdroje, arabští šejkové investovali většinu kapitálu do flotily průzkumných lodí a vyslali je hledat novou zlatou žílu. A protože historie se ráda opakuje, na Arabskou konfederaci se usmálo štěstí a brzy se stala hrdým vlastníkem několika nejvýznamnějších nalezišť transolaritu.

Druhé nejbohatší, Fatimin pás, se nacházelo v oblasti, kde opakovaně došlo k útoku Korzárů.

UTSS *Tiamat* spadala pod Arabskou konfederaci.

A UTSS *Thassos*, nová loď třídy *Victory* pro Arabskou konfederaci, se teprve dokončovala.

Jeden nemusel být génius, aby si to spočítal. Arabská konfederace se bála o svá cenná ložiska a poslala na jejich ochranu tu nejsilnější loď, kterou měla. Teď přišla nejen o cenný transolarit, ale i o mnohem cennější loď, a všichni ostatní kvůli nim možná ztratí ještě víc.

„Jistě, šejkové se báli, že nebudou mít na velbloudy,“ ušklíbl se pohrdavě Marhoul. „Znala jste kapitána?“

„Párkrát jsem se s al-Turabim setkala, ale znám ho spíš z došlechu. Tvrdohlavý, sebejistý, ústup je pro něj skoro to samé jako porážka. Prostě voják ze staré školy. Nebezpečný protivník v přímém boji, ale guerillový boj Korzárů je pro něj velká neznámá.“

„No, Arabská konfederace se zase vyznamenala, když poslali někoho takového hlídat do asteroidového pásu,“ zavrtěl Marhoul znechuceně hlavou. „Museli si tam na něj počíhat, možná mu předhodili i nějakou vějičku, a vlákali ho do pasti. Teď mají Korzáři novou hračku a stoletou zásobu transolaritu.“

„Politika a byznys. Obojí je svinstvo samo o sobě, ale když se sejdou dohromady, tak stojí to za to.“

Marhoul se neubráníl lehkému úsměvu. Kapitán Kallirisová byla živoucím důkazem toho, proč se tak málo mariňáků dává na vysokou politiku. Na zákulisní hry měla příliš přímou povahu.

Spirála sluchátka na pravém uchu třikrát modře zablikala. Kallirisová k ní přitiskla ukazováček.

„Kallirisová.“

Kapitán neviditelnému mluvčímu bedlivě naslouchala. Její oči rychle zvážněly a prstem na sluchátku si nepřítomně kroutila měděnými vlasy. Marhoul si pamatoval, že v dobách, kdy jako velitelka mariňáků nosila charakteristického ježka, si místo kroucení vlasů poklepávala na drobnou stříbrnou náušnici.

Nebyly to příjemné zprávy.

„Dobře, Roberte, dál mě informujte. Strukturální kontrola má teď nejvyšší prioritu.“

Strukturální kontrola? Tak to bylo opravdu zlé. *Salamis* to od *Tiamat* schytala dost ošklivě a skok tak brzo po boji jí také příliš neprospěl, ale Marhoul stále doufal, že by je mohla dostat až k UTSS *Šanghaji*, nejbližší vesmírné stanici. Pokud však bude ohrožená strukturální stabilita lodi, můžou na další skoky zapomenout. To by taky mohli do standardního prostoru skočit jako rozházená dětská stavebnice, kde někdo poztrácel polovinu dílků.

„Je to moc zlé?“ zeptal se.

„Možná jsme na levoboku přišli o jeden nosník. Robert si myslí, že ho dokážou spravit, ale levobok z boje vyšel mnohem lépe než pravobok. Jestli jsme tady uvízli...“ Kallirisová si povzdechla a podívala se na svůj soukromý bar. Určitě by si teď nejraději nalila největší sklenici, jakou by uvnitř našla. A možná by se sklenicí ani nezdržovala.

„O pravoboku už něco víme?“

„Robert poslal tým inženýrů, ale musí se tam dostat po trupu. Celý pravobok je nepřístupný, trup máme narušený na všech palubách, spousta přetlakových uzávěr se zasekla a EMP tam spálilo všechny varovné systémy i komunikaci. Nikdo netuší, kolik lidí uvízlo a jak na tom jsou. A pak ten požár na třetí palubě... Robert už nařídil vyklizení oblasti a měl prst na ovládacím panelu, když mu ohlásili, že dekomprese nakonec nebude nutná. Což je asi ta jediná dobrá zpráva, kterou jsme z pravoboku dostali.“

„Neměl bych tam poslat mariňáky?“ navrhl Marhoul.

Protože jedním z hlavních cílů třídy *Victory* bylo obsazení korzářských plavidel a získání informací o tajemném nepříteli, polovinu mariňáků ve výsadkových týmech tvořili specialisté, kteří měli sbírat data už během nalodění. Marhoulova posílená četa se tak mohla pyšnit nebývale vysokým počtem podporučíků, mezi něž patřili i podporučík Habich se specializací lodního inženýrství a podporučík Sorensonová, která se specializovala na elektroniku.

„Možná později, Jane, teď je na to ještě příliš brzy. Už slyším techniky, jak si stěžují, že se jim tam pod nohy pletou vojáci. Nejdřív zmapujeme situaci a pak se rozhodne, co dál. Myslím, že příštích pár dní nebude na *Salamis* o práci nouze.“

Opět modré zablikání.

„Kallirisová,“ ohlásila se kapitán. Marhoul v jejím hlase zaslechl lehký náznak obav z další špatné zprávy. „Uklidněte se, kadete, vůbec vám nerozumím... to je velice nešťastné, ale obávám se, že nebude jediný... počkejte, zopakujte mi to... jste si jistý... dobře, počkejte tam, někoho k vám pošlu.“

Když přerušila spojení, Kallirisová se natáhla, vzala karafu s raki a nalila si dalšího panáka. Beze slova ho do sebe kopl. Tohle musela být opravdu hodně špatná zpráva, když kvůli ní kapitán porušila zásady.

Marhoul trpělivě čekal, až se dá sama do řeči.

„Máme další problém, Jane,“ oznámila mu, když odložila skleničku zpátky na stůl.

„Zase nosník?“ zkusil Marhoul, i když její část dialogu tomu příliš neodpovídala.

„Ne, to zatím ne, ale není to o moc lepší. Na třetí palubě na pravoboku našli mrtvolu.“

„Těch bude bohužel víc...“ Marhoul se zarazil, když mu došlo, že jinými slovy opakuje námitku Kallirisové z předchozího hovoru. „Ale tohle asi nebude oběť bitvy.“

„To v žádném případě, pokud se nám na *Salamis* nenalodil oddíl Korzárů. Mrtvý má podříznutý krk. Od ucha k uchu, abych přesně citovala kadeta Atwooda.“

„Takže vražda,“ řekl Marhoul a znechuceně zavrtěl hlavou. „Sakra, tohle nám ještě chybělo.“

Medvědí postava Jerzyho Zaleského se na ohromném trupu *Salamis* téměř ztrácela. Pohyboval se pomalými, opatrnými kroky, vždy počkal, až se magnetické podrážky skafandru přichytí k bitvou zbídačenému trupu, a pak obezřetně pokračoval dál, zatímco kužel světla na jeho přilbě poskakoval po poškozeném plátování. Byla to ironie, že si musel svítit uvnitř slunce, ale *Salamis* byla k jeho středu natočená tak, aby trup odstínil techniky na pravoboku. Potlučený trup se v narudlém světle rozptýlené sluneční hmoty změnil v měsíční krajinu plnou stínů.

Jak říkalo staré úsloví, pod svícnem bývá největší tma.

Zaleski se zastavil a posvítil si na dvojitou řadu vstřelů, nepochybně dílo stíhače, který se odvážil na samotnou hranici štítu. Většina střel se při průletu energetickým polem vypařila a z ostatních zbyly jen velké kapky roztaveného kovu, které se přitavily k trupu. Zaleski celou řadu nepravidelných vstřelů pečlivě zkontroloval a spokojeně konstatoval, že ani jeden z nich neprošel přes pancéřování trupu. Ne že by to něco znamenalo, v trupu už našli tolik děr, že se do téhle nezasažené sekce stejně nikdo dlouho nedostane.

Unaveně si povzdechl a narovnal se, aby si protáhl záda. Pohledem při tom zabloudil k oblakům rozptýlené sluneční hmoty,